

Άλλοι διαφορύλακες έτρεξαν στον τόπο απ' όπου είχαν άκουσθή οι πυροβολισμοί, δέν βρήκαν παρά τόν νεκρό διαφορύλακα και δίπλα του, τραυματισμένο, τόν Εύγένιο Μπεραδί.

Μεγάλη συγκίνηση έπαιδαίωσε στίς πύργω τού Μοναχού. Η είδησις τής δολοφονίας τού γέρω-δισφορύλακα τούς είχε άνα στατάσει δίλους.

Τό μόνο που παρηγοούσε κάτω τόν κόμητα ήταν τό ότι είχαν συλλάβει τόν δολοφόνο, τόν όποιον, άν και χριστιανό στήν πλάτη, τόν είχαν φιλιάσει σ' ένα ύψιστο τού πάγκου.

Έκει, ό Μπεραδί έζαηόθη στίς αισθήσεις του. Όταν άντελή-ψθη πώς ήταν φιλιασμένος, έμεινε κατάπληκτος. Δέν μπορούσε νά έννοηση τί άρχώδης είχε συμβή.

Έξαρνα ή πόρτα τού κελιά άνοιξε και παρουσιάστηκε ό κομης συνοδευόμενος από έναν έννοιατάχη.

— Ίδου ό δολοφόνος!... είπε δείχνοντας τόν αιχμάλωτό του.

— Ο Μπεραδί άνεπίδησε. Τώρα έξηγοητό δλα.

— Μά αυτός είναι ό Μπεραδί! άπάντησε ό έννοιατάχος, ό πα-λαιός δισφορύλακος τού κ. Μπουσάφ.

— Άρχώδης! είπε ό Μπεραδί. Είμαι όθια μιάς τρομεράς πα-ρεξηγήσεως, χωρίς έννοιατάχη.

— Ξέρω τί θα ισχυρισθώ!... έφώναξε τότε ό κομης... Πώς ήθελε να μού πούλησι τό σκυλί του και πώς κάποιος άλλος χτίπησε τόν δισφορύλακα μου. Τά πράγματα όμως μιλούν μόνα τους...

— Αξίστε τον νά μιλήσι, κ. κομη, είπε ό έννοιατάχος. Δέν αρ-νουμεία πώς όλα έννοιασιόν αυτόν τον άνθρωπο... Τον ξεφο όμως από κειρό και γι' αυτό μωφ φανίζεται άπιστευτο νά έκομε ένα τέτοιο έγκλημα...

Και γυρίζοντας πρós τόν διαταχζόμενο Μπεραδί έπρόθεσε :

Είνε άνάγκη να με άκοιουθήσις ως τόν άστονικότα σταθμό για ν' άπολυθήσις... Θα σέ μεταφέρω μέσα σ' ένα κάρφο.

Ο Μπεραδί κατέβησε τό κερφάκι και άκοιουθήσε τόν έννοιατάχη. Τήν όρα όμως πού τόν άνέδειξαν στό κάρφο, μά κομηνή βγήκε από τό στήθος του: Με τρελλά γαργισματα γαράς, κερφαιώνοντας σαν σφαί-ρα, ό Άσώρ είχε περσι επίγνο τον και τόν έγγλωσε...

Ο Μπεραδί έσκυψε γιά νά γαιδένη τόν παλμό του φίλο. Έξαρνα όμως όδωθήσε άπότομα και με θριαμβευτικό τόνο είπε στόν έννοιατάχη και τόν κόμη-τα πού παρουσιάζονταν τί σκηνή, δείχνοντας τους: Ένα γαλάζιο κομηνή πού είχε ριζεί ό Άσώρ στό πό-δια του.

— Έτοίχο δω τί σας λέει: Είνε κι' αυτό άπόδει-ξις έναντίον μου. Είνε, καθός βλέπετε, ένα κομηνά από τήν μπλόξη τού δολοφόνου... Άλλα γιά σταθή-τε... Είνε ή τοιχη... Κ' έχει χαρτίο μέσα... Μα-θάστε, κ. έννοιατάχη...

Ο έννοιατάχος έπηρε τό θρασμα και τά χαρτία και τί έξητασε προσεχτικά.

— Δέν έπαρχει άμφοβλία, είπε κατόνιν στρεφόμενος στόν κόμη-τα. Ο άνθρωπος αυτός είναι πράγματι άθώος. Δέν μάζ μένει παρά ν' άκοιουθήσιμε τό όρμό που μάζ έδιπτε τό καλό αυτό σκυλί, για νά μάσιουσι τόν πραγματικό δολοφόνο.

— Ένώ ό άπτονικός μιλώσε, ό κομης ένύταξε προσεχτικά τόν Εύγένιο.

— Πόσα ζητάς για τό σκυλί σου; τόν ρώτησε άξαφνα.

— Διακόσια φράγκα, άποκριθήσε ό Εύγένιος.

— Σίμφονος. Τό άγοράζεις...

— Σας εύχαριστώ, κ. κομη... Θα μού έπιτρέψετε μόνο να σας αμφοβλήσω να τό κρατάτε δεμένο, για λίγο καιρό, γιατί μ' έχει πολύ συνήθεισι...

— Δέν έπαρχει λόγος να τό κρατώ αυτό, άφοσ θάνα μαζί σου.

— Πώς μαζί μου;...

— Ναι, μαζί σου. Από τήν στιγμή αυτή σε διορίζω δισφορύλακα μου. Και σου άφίνο και τό σκυλί σου για νά σέ βοηθάει...

Και δείχνοντας ένα κομηνά σπιτάκι πού ήταν μισοκρυμμένο πίσω από τά δέντρα, έπρόθεσε:

— Σ' άρέσει τό σπιτάκι σου;...

ΛΕΡΚΛΕ ΝΤΕ ΠΟΛΑΝ

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Ξέρете τί άπόγινε ό περίφημος Άράρης, ό έννοσιόμενος και έμ-πιστος τής βασιλίσσης Άμαλίας, ίσχυρα από τήν έξορία τών πρώτων βασιλέων μας; Έπηρε τού Μοναχό, όπου άνοιξε ένα κωνοπολιείο και παντρεύτηκε μάλιστα μία όμοιότηή και κά-τασπαρη Γερμανίδα.

Ο πιστός αυτός ύπηρέτης μετά τό θάνατο τών πρώτων βασιλέων συνήθιζε να πηγαίνη κάθε χρόνο στο άκατοικητο άνάκασό τους, όπου παρέ-νε με διάδωλη βδομάδα, έπισκεπτόμενος δλα τά πράγματα τών κυριών του και ξεσπόντα: σε δινανά κλάματα ιπποστά στην πρόσνη κουνου-πέρα τού Όθωνος και στο πρόσνη καλαματιανό πάλασμα τής Άμαλίας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η έκτέλεσις τών Τσεκουρκών. Τά λόγια τού παπά. «Αυ-ριο εϊτε θα τό θυμάσαι παιά!» Η άταραξία τών μελλοθε-κτών. Ο Διαγγελλης και ό Χιτζηλάζαρος. Τό άνεξέφλητο χρις. Ο πόλεμος τού 1912. Ο βασιλεύς Γεώργιος και ό Κουρτεβιρής. «Γό νού στα παιδιά μου!...» Έλιγμει και ταχύτης. «Μωρέ σαν θαλασομαχος τάλεγε!... κλπ.

Όταν πήγαίναν να έκτελέσουν τούς γνωστούς ληστές Τσεκου-ρκών, ό παπάς πού ήταν ως τήν τελευταία στιγμή μαζί τους και τούς παρηγοούσε, είπε στόν Όθιο Τσεκούρα, όταν πήγε να τον παραλάβη ό δήμος:

— Έλα, παιδί μου, θάρρος, θάρρος... λίγο θάρρος άκούη. Δέν εϊνε παρά μία στιγμή. Άδριο οστε θα τό... θυσάσα κόν.

Ο Τσεκούρας γέλασε και με τό γέλιο αυτό άντίκρισε τόν θάνατο. Κι' όλοι οι άλλοι πέθαναν μαζί τόν σαν άνόρος.

Ο γνωστός λόγος και συγγραφέας Ι. Σκούλιτις, όταν μια φορα έπεσέφθη τό Κάιρον και πήγε στις πυραμίδες, διάβασε από είσοδο τής πρώτης πυραμίδας τήν έξησι έπιγραφη πού ήταν βαθιά γαλαμνινη σε Έλληνική γλώσσα:

«Ζήτω τό σύνταγμα τής Ελλάδος; όσο και ή πυραμίδες!...»
«Αλέξανδρος Σούτας»

Τότε έγραψε και ό Σκούλιτις από κάτω:

Τό σύνταγμα σου σώζεται αλλά κατίση έμπαίμως,
Γενναίον μιν τό φάρμακον! άλλο άπαίτοις ό σφυγμός...

Ο μακαρίτης συνταγματάχος Χρήστος Χατζηλά-ζαρος είχε κάποιο χρέος πρós τον Λιάγγελη, γνωστό τοσαζόμην τών Αθηνών, ό όποιος τον έναγλωσε δια-κώς, για να τού τό πληρώσει.

Επί τέλους ό Χατζηλάζαρος τού είπε να περάση τη Πέμπτη από τό σπίτι του για να τού τό έξοφλήση. Ο Λιάγγελης πήγε πράγματι πρσί-πρσί στην Πέμπτη, αλλά ό στρατιώτης τού Χατζηλάζαρου τού είπε ότι ό συνταγματάχος εϊνε λιγάκι αδαίβητος και να περάση άλλη όρα.

Σπατήγη ό Λιάγγελης τό άπόγευμα, όποτε βρήκε τόν συνταγματάχην έστακωμένο στο ντιβάνι.

— Πώς εϊσθε συνταγματάχος μου; τόν ρώτησε.

— Καλά, εύχαριστώ, άπάντησε έκείνος συλλογισμένος.

— Ξέρете; Ηόθα να τήν έξοφλήρη τού μικρού έκείνου χρέους!

— Α, ναί!... Γι' αυτό ήμα και έγώ κλεισμένος σήμερα δλη τήν ήμερα... Σκέπτομα πώς να βρω τό χομηνά.

— Αί, λοιπόν;

— Λοιπόν δέν κατόρθωσα να βρω τήν λύση τού προβλήματος; α-τού. Δέν με βοηθάτε και σεϊς πού έχετε υφαιλίτρησι πείρα από μένα; Κόκαλο ό Λιάγγελης...

Όταν τό πρσί της 5ης Οκτωβριος 1912 ό Έλληνικός στόλος ή-ταν έτοιμος να άταρη για τό στενά, έπεδιδάσθησαν επί τού ε'Αδε-μοφς ό τότε βασιλεύς Γεώργιος, ό πρωθυπουργός κ. Βενιζέλος, ό Στράτος ύποφύρος τότε τών Έξοτερικών, για ν' άπομαρτηθήσουν τούς άξιοματιώδης και τά πληρώματα.

Ο βασιλεύς τελειώνοντας τήν προσφώνησι τόν είπε:

«... αϊ εϊντά όλοκληρον τού Έθνος και αϊ ίδικα μου σας συνοδεύουν. Ο Θεός να εϊνε μαζί σας. Ζήτω τό Ναυτικόν!...»

Γύρω έπειτα στόν ναύαρχο κ. Π. Κωντοφωϊτή και τού είπε δείχνοντας τούς ναύτες:

— Παύλε, άπως σου παραδίδα τα παιδιά μου, έτσι όθλω να μού τά έπιστρέψης.

Και φίλησε τόν ναύαρχο.

«Όλοι τότε δάκρυσαν.

Κυθός κατέβαινε κατόνιν ό βασιλεύς από τόν ε'Αδερμοφ, ενώ τα πολεμικά έτοιμαζόνταν να κινήσουν για τόν πόλεμο, είπε στόν Κων-τοφωϊτή:

— Παύλε, έλιγμοι και ταχύτης!...

Και όταν έπειτα άπομακρόντανε με τη βάρ και χαρφετόντας με τό χροί τόν Κωντοφωϊτή, Ξαναφώναξε:

— Παύλε, άπως σου ήπα: Έλιγμοι και τα-χύτης!...

Τέλος όταν μετά τόν πόλεμο ό Κωντοφω-ιωϊτής τά θυμότανε και τά δημεγίτο αυτά, προσέ-θετε θαυμάζοντας τήν άντίληψη τού βασιλέως:

— Μωρέ, σαν θαλασομαχος τάλεγε!...

